

Jennifer Probst

Overal en altijd

Deel 1 van de *Onvoorwaardelijk*-serie

ISBN 978-90-225-7974-9
ISBN 978-94-023-0835-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Everywhere and Every Way*
Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books, New York
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: Baqap
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Jennifer Probst
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Laten we omdat het laat is en regent
naar huis gaan, naar huis.
Een uitnodiging aan alle vrienden: op huis aan,
naar huis.

– RUMI

Huizen worden gebouwd om in te wonen,
niet om naar te kijken. Geef daarom voorrang
aan het gebruik boven uniformiteit.

– FRANCIS BACON

Ter herinnering aan mijn tweede moeder,
Rochelle Penny Zwickel, die haar hart en haar huis voor
me openstelde en de wereld beter maakte.
We missen je nog elke dag.

Voor wie verlangt naar thuiskomen: je kunt
naar een huis zoeken, je kunt het bouwen, inrichten
en veranderen, maar naar mijn mening is het elke
willekeurige plek waar je
vrede vindt en je veilig voelt.

En elk huis is altijd mooier als je het kunt
delen met iemand van wie je houdt.

Proloog

Caleb Pierce snakte naar een koud biertje, airconditioning, zijn honden en misschien een knappe brunette om het bed mee te delen.

In plaats daarvan kreeg hij lauwwarm water, verzengende hitte, knallende koppijn en een tierende bitch die zijn geduld op de proef stelde.

En het was nog maar acht uur 's ochtends.

‘Ik heb je wel duizend keer gezegd dat ik de slaapkamer van mijn moeder pal naast de garage wil hebben.’ Lucy Weatherspoon priemde met haar French manicure op de bouwtekening die ze al twaalf keer voor haar hadden aangepast. ‘Ik wil dat ze privacy en haar eigen ingang heeft. Als dit de garage is, waarom zit de slaapkamer dan aan de andere kant?’

Hij hield zichzelf voor dat het runnen van een eigen bedrijf bepaalde uitdagingen met zich meebracht. Een daarvan was het type klant dat dacht dat een huis bouwen net zoiets was als shoppen in het winkelcentrum. Oké, hij was gewend aan lastige cliënten, maar Lucy maakte het wel heel bont. Ze praatte tegen hem alsof hij achterlijk was, alleen maar omdat hij een spijkerbroek met gaten droeg, afgetrapte werklaarzen aanhad en van top tot teen onder het stof zat. Zijn intuïtie had hem gewaarschuwd de opdracht om haar

droomhuis te bouwen niet aan te nemen, maar zijn koppige vader had zijn bezwaren terzijde geschoven, om vervolgens Lucy's echtgenoot – lid van het Huis van Afgevaardigden – te bellen en hem te melden dat Pierce Brothers *fucking* verrukt was om het project aan te nemen. Zijn vader had altijd al een zwak voor macht gehad. Hij hoopte waarschijnlijk zo ooit een gunst van de politicus te kunnen vragen.

Nou, Cal onderging nog liever een prostaatonderzoek dan nog één keer te moeten overleggen met Lucy Weatherspoon.

Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en zag aan het rimpeltje boven haar neus dat hij stonk. Voor de lol deed hij een stapje in haar richting. 'Mevrouw Weatherspoon, we hebben het hier meerdere keren over gehad. U hebt hiervoor getekend, weet u nog wel? Uw moeders slaapkamer moet aan de andere kant van het huis komen, omdat u wil dat de garage direct toegang biedt tot de biljartkamer. Natuurlijk kan ik de slaapkamer aan de eerste verdieping toevoegen met een privé-opgang, maar dan komt er wel een trap of een lift bij.'

'Nee, ik wil haar op de begane grond hebben. Ik herinner me niet dat ik hiervoor heb getekend. Wou je nu zeggen dat ik moet kiezen tussen mijn moeder en de biljartkamer?'

Hij probeerde niet te knarsetanden. Hij had al te veel tandglazuur versleten en beet zich toch al stuk op deze opdracht. 'Nee, ik zeg dat als we de slaapkamer aan de andere kant van het huis bouwen, de architecturale lijnen van het ontwerp niet worden verstoord en u alles kunt hebben wat u wilt hebben. Precies. Zoals. We. Hebben. Afgesproken.'

Ze tikte met haar beige hoge hakken op de vloer en bestudeerde hem alsof ze probeerde uit te dokteren of hij een sarcastische klootzak was of gewoon geen idee had hoe hij met de plaatselijke bevolking moest praten. Hij schonk haar zijn

beste domme blik en uiteindelijk slaakte ze een zucht. ‘Goed dan, ik pas me dit keer wel aan.’

Nou, fijn zeg.

‘Maar ik ben van gedachten veranderd over het terras met hoogteverschillen. Ik heb een plaatje op Houzz gevonden dat je voor me moet namaken.’ Ze duwde een glanzend printje naar hem toe waar een enorme, op Arizona geïnspireerde patio op stond die werd omringd door een woestijn. En, net wat hij had gedacht, het was een foto van een wellnesshotel dat in niets leek op het perceel met uitzicht op het meer dat hij momenteel aan het bebouwen was. In de wetschap dat het belachelijk zou staan bij het elegante koloniale huis in aanbouw dat zich straks zou kunnen meten met een oude zuidelijke plantage, dwong hij zichzelf te knikken en deed net alsof hij de foto bestudeerde.

‘Ja hoor, dit kunnen we zeker bespreken. Aangezien het terras losstaat van het huidige casco, stel ik voor om erop terug te komen als we aan de buitenkant beginnen.’

Dit kalmeerde haar voldoende om haar stijfjes te laten glimlachen. ‘Vooruit dan maar. O, ik moet ervandoor, ik ben al te laat voor het liefdadigheidsontbijt. Ik kom straks nog wel even langs, Caleb.’

‘Geweldig.’ Hij keek toe hoe ze zorgvuldig haar weg over de bouwplaats zocht, om even later weg te scheuren in haar glanzende zwarte Mercedes. Hoofdschuddend nam hij een grote slok water en veegde toen met de rug van zijn hand zijn mond af. De volgende keer zou hij haar doorsturen naar zijn architect, Brady. Die had er een handje van om bij het tekenen van de plannen een eindeloze reeks vrouwen in te pakken, maar schitterde altijd door afwezigheid als het aankwam op het omgaan met de driftbuien op de bouwplaats.

Maar goed, Brady was altijd al slimmer geweest dan hij.

Cal liep even een rondje om het werk van zijn team te controleren. De dreunende klanken van Aerosmith knalden uit een oude bouwradio waar die fancy iPods niet aan konden tippen. De radio was al mee geweest naar talloze bouwplaatsen en had stofwolken, plensbuien en valpartijen overleefd, maar deed het nog altijd. Oké, bij het hardlopen ging zijn voorkeur uit naar zo'n draadloos geval, maar Cal had altijd het gevoel dat hij twintig, dertig jaar te laat geboren was. Hoe simpeler, hoe beter, redeneerde hij. Simpel werkte altijd het beste. Maar hoe meer huizen hij als aannemer bouwde, hoe meer verzoeken hij kreeg voor moderne apparatuur, voor talloze kamers die nooit zouden worden gebruikt en voor het bouwrijp maken van land dat in zijn ogen beter met rust kon worden gelaten.

Hij knikte naar Jason, die bezig was het dragende geraamte van de constructie af te werken, en liet zijn hand over het hout glijden om de stabiliteit en stevigheid te testen. Zijn handen waren een verlengstuk van al zijn zintuigen en in staat om verborgen zwakke plekken of ongelijke stukken te ontdekken. Al was hij weer niet zo begaafd als zijn jongste broer Dalton, die ze De Houtfluisteraar hadden gedoopt. Zijn middelste broer Tristan moest daar alleen maar om lachen en had gezegd dat Dalton eerder de Houterige Fluisteraar was. Tristan was de grappenmaker van hen drieën.

Cal zette zijn broers uit zijn hoofd, verschoof zijn veiligheidshelm en vervolgde zijn rondje. Het afgelopen jaar was Pierce Brothers Construction flink gegroeid, maar Cal weigerde kwaliteit in te leveren ten behoeve van zijn vaders aanhoudende ambitie om de grootste aannemer in het noordoosten te worden.

Met volmaakt gevoel voor timing ging zijn mobieltje over. Hij nam het gesprek aan. ‘Ja?’

‘Cal? Er is iets gebeurd.’

De normaal gesproken kalme stem van zijn assistent Sydney sloeg over. Op dat moment wist Cal diep vanbinnen al dat alles zou veranderen, zoals het besef en de berusting in de seconden voor een crash of de vreemde kalmte die je voelt voor groot verdriet écht doordringt. Cal klemde zijn vingers wat steviger om zijn telefoon. De ochtendhitte drukte op hem, hij zag de helderblauwe hemel met hier en daar een wolk opeens een beetje wazig. Het gedreun van Aerosmith, boren en hamers vulde zijn oren.

‘Je vader heeft een hartaanval gehad. Hij ligt in het Harrington Memorial.’

‘Is alles oké met hem?’

Sydney liet een stilte vallen die Cal alles vertelde wat hij moest weten, maar niet wilde horen. ‘Ik zou er snel naartoe gaan, als ik jou was.’

‘Ik ben al onderweg.’

Hij riep tegen zijn team dat hij weg moest, rukte zijn helm af, sprong in zijn pick-uptruck en scheurde ervan door.

Tallose apparaten bliepten en piepten, en Cal probeerde niet te veel te kijken naar alle slangen die in en uit zijn vaders lichaam staken in een poging hem in leven te houden. Ze hadden geprobeerd hem weg te houden en een hele scène geschopt door de beveiliging op hem af te sturen, maar Cal had geweigerd te vertrekken voor ze ermee instemden dat hij naast het bed van zijn vader mocht staan terwijl ze hem klaarmaakten voor de operatiekamer.

Christian Pierce was een harde, trotse vent met een in-

nerlijke kracht die vijanden en dierbaren kon platwalsen. De jaren hadden hem niet milder gemaakt, en op zijn zeventigste wist hij nog altijd een angst en respect af te dwingen die weinig tot geen ruimte lieten voor genegenheid. Cal staarde naar zijn bleke gezicht, zag de machines pompen om zijn vader in leven te houden en deed een aarzelende poging de hand van zijn vader te pakken.

‘Flikker op, man. Ik ga niet dood. Nog niet.’

Schielijk trok Cal zijn hand terug. Zijn vader opende zijn ogen. Zijn vertrouwde koffieleurige kijkers waren rood-omrand en vermoeid, maar toonden toch de bekende min-achting voor de zwakte van zijn zoon.

Cal verdrong de felle flits van verdriet die hij voelde en plooidde zijn gezicht in een neutrale uitdrukking. ‘Mooi, want ik wil dat je de Weatherspoons van me overneemt. Ik word gek van dat stel.’

Zijn vader gromde. ‘Ik heb in de toekomst wat politieke gunsten nodig. Je regelt het maar.’ Hij spuugde nog net niet naar de verpleegkundige die naast zijn bed stond om alle metingen uit te lezen. ‘Laat me met rust, mens. Wanneer kan ik hier weg?’

De knappe blondine aarzelde. Oh-oh. Zijn vader was de ergste patiënt ter wereld en als hij zich in het nauw gedreven voelde, werd hij gemener dan ooit. Hij zag eruit alsof hij op het punt stond om haar verbaal te fileren terwijl ze naar woorden zocht.

Cal schoot haar te hulp. ‘Je gaat nergens heen, pa. De dokter zegt dat je een hartoperatie moet ondergaan, je gaat zo naar de operatiekamer.’

Zijn vader gromde weer. ‘Die idioot van een dokter wil me al jaren onder het mes hebben. Die vent wil alleen maar cashen en mij de mond snoeren. Hij zeikt nog altijd dat ik

hem te veel heb laten betalen voor de materialen voor zijn huis.’

‘Dat is ook zo.’

‘Hij kan het zich veroorloven.’

Cal ging niet in discussie. Hij wist dat de schaarse minuten voor zijn vader zou worden weggereden voor zijn operatie cruciaal waren. Van de zeer ernstig kijkende dokter Wang had hij al vernomen dat het een zware operatie zou worden, ook vanwege de schade die zijn vaders vorige hartaanval aan zijn hart had aangericht. Christian was de afgelopen jaren bovendien niet erg zuinig op zijn lichaam geweest. Hij hield van whisky, sigaren en zijn privacy. Gezond eten en op loopbanden wandelen was volgens hem voor watjes. Toen hij nog daadwerkelijk op de bouwplaatsen van de zaak werkte, had hij een betere conditie gehad, maar de afgelopen tien jaar was zijn vader steeds meer op kantoor en achter de schermen gaan werken.

‘Ik ga Tristan en Dalton even bellen, ze moeten weten wat er aan de hand is.’

Binnen een paar seconden spuwde zijn vader vuur. ‘Als je het maar laat. Raak die *fucking* telefoon van je aan en ik ontferf je.’

Cal keek hem strak aan en weigerde zijn blik af te wenden. ‘Je gaat je gang maar. Een baantje bij Starbucks is net wat voor mij.’

‘Waag het niet met me te spotten. Ik heb geen zin in hun schuldgevoel en andere bullshit. Ik red het wel, dat weet jij en dat weet ik.’

‘Pap, ze hebben het recht om te weten wat er met hun vader aan de hand is.’

‘Ze hebben me in de steek gelaten, ze hebben nergens recht op.’ Een straaltje speeksel ontsnapte aan zijn mond.

Cal zag hoe het langzaam naar beneden zakte en geneerde zich omdat zijn vader er geen controle over had. Zijn lichaamsfuncties verliezen zou Christian erger vinden dan doodgaan. Hij moest heelhuids uit deze operatie komen, anders zouden ze geen van beiden nog een leven hebben.

O, shit, hij moest echt zijn broers bellen. Zijn vader spoorde niet. Oké, ze hadden een aanvaring gehad en elkaar al een hele tijd niet meer gesproken, maar ze waren wel zijn kinderen. Hij zou ze bellen zodra zijn vader onder het mes was; dat was het enige juiste om te doen.

Christian kwam een beetje overeind. ‘Jongen, als je het waagt ze achter mijn rug om te bellen, maak ik je het leven zuur tot aan je graf en daarna. Als ik straks wakker word en ze hier zie staan, zal het je berouwen.’

Weer voelde Cal het verdriet dat hij niet wilde voelen. Hoe lang verlangde hij nu al naar een heel klein beetje zachtmoedigheid van zijn vader? Een beetje warmte? Zijn vader was een strenge drilsergeant voor zijn jongens geweest, het tegenovergestelde van hun moeder. Niet dat Caleb nog aan haar wilde denken. Het had geen zin, het haalde alleen maar oude wonden open. Hij was geen martelaar, dus al die shit verdrong hij liever tot in een volgend leven.

‘Wat jij wil, ouwe. Spaar je energie voor de operatie.’

Hun gesprek werd onderbroken door dokter Wang die met een ontspannen glimlach binnenstapte. ‘Oké, heren, tijd om te gaan. Neem maar afscheid.’

Caleb bevroor en keek naar zijn vaders vertrouwde gezicht. Hij nam de scherpe, verweerde trekken in zich op. Gelooid huid, borstelige zilvergrijze wenkbrauwen. Bruine ogen waar het leven nog fel in vonkte. Caleb besloot de gok te wagen. Als het mis zou gaan tijdens de operatie, zou hij er anders zijn hele leven spijt van hebben.

Hij boog zich naar voren om zijn vader een kus op zijn wang te geven.

Christian sloeg hem hard weg. ‘Kappen!’ snauwde hij. ‘Heb je geen ballen of zo? Ik zie je straks wel weer.’

Het glimpje emotie dat Caleb had gevoeld, doofde uit en liet een koud, leeg gevoel achter. Zo stom. Hij voelde zich zo stom. ‘Oké. Sterkte, pa.’

‘Heb ik allemaal niet nodig. Doe nou maar gewoon wat ik zeg, ik wil je broers niet zien.’

Het waren de laatste woorden die Caleb van zijn vader hoorde, voor hij de operatiekamer in werd gereden voor een operatie die vijf uur zou duren.

De volgende morgen was Christian Pierce dood.

En toen begon de nachtmerrie pas echt.

Caleb zat in de chique vergaderruimte van het advocatenkantoor. Zijn broers waren er ook al en hadden zo ver mogelijk van elkaar plaatsgenomen aan de mahoniehouten tafel, wat de advocaat van hun vader een wenkbrauw had doen optrekken. Inderdaad, de gebroeders Pierce konden elkaar niet luchten of zien. Caleb had te lang gewacht met zijn telefoontje, zodat er nu nog een reden op hun Caleb-is-een-klootzak-van-een-broer-lijstje stond. Hij had naar zijn intuïtie moeten luisteren en hen meteen moeten bellen toen Christian naar de operatiezaal was gebracht. In plaats daarvan was hij ervan uitgegaan dat hij nog wel even kon wachten, want hij had niet gewild dat ze zich naar het ziekenhuis zouden haasten om daar alleen maar een grote bek van hun vader te krijgen.

Caleb had er nooit aan getwijfeld dat zijn vader de operatie zou overleven. Hij had zich niet eens zorgen gemaakt toen hij in de wachtkamer zat, slechte koffie dronk, op een scherm aan de muur naar CNN keek en intussen had zitten appen. Hij had de situatie verkeerd ingeschat, en daar moest hij nu voor boeten. Het had Tristans en Daltons eigen keuze moeten zijn of ze naar het ziekenhuis hadden willen komen of niet. Toen ze alsnog waren gearriveerd en ze samen bij het levenloze lichaam van hun vader hadden gestaan, had

Caleb de afstand tussen hen nog een paar kilometer groter voelen worden.

Hij weigerde het bijbehorende verdriet toe te laten. Het had toch geen zin. Rond de kist van zijn vader zou het nooit tot een emotionele verzoening komen. Ook tijdens de wake hadden ze op ruime afstand van elkaar gestaan, mensen beleefd begroet en zo min mogelijk met elkaar gesproken.

Zelfs nu had Dalton een permanent kwaai kop. Het ging niet goed samen met zijn Californische surferlook. Zijn haar zat in een paardenstaart en was inmiddels bijna blond. Zijn knappe gezicht, waar al zo veel vrouwen voor waren gevallen, straalde nu uit dat hij in was voor een matpartij. Bij voorkeur met Caleb. Dalton was de langste van hen allemaal en had zijn lange benen onder de tafel gekruist alsof hij op het strand zat te lunchen in plaats van dat hij klaarzat om het testament van zijn vader aan te horen. Hij was veranderd. Nog altijd de knapste van hen drieën, zonder twijfel. En vermoedelijk nog altijd een player. Maar hij straalde ook een vastberadenheid uit die nieuw was. Op zijn achtentwintigste leek hij als de jongste altijd te wedijveren met zijn broers om zijn plaats op te eisen.

Het was vijf jaar geleden dat Caleb zijn broers voor het laatst had gezien. Nadat hun moeder bij een afschuwelijk auto-ongeluk om het leven was gekomen, was het gezin als los zand uit elkaar gevallen. Eerst waren ze de confrontatie met elkaar aangegaan, daarna was het contact dat er nog was onder de druk bezweken. Zijn beide broers waren kort na haar dood weggegaan zonder nog één keer om te kijken. Ditmaal kwam en ging het verdriet zonder zelfs maar een grimas te veroorzaken. In het bijzijn van zijn vader was hij steeds beter geworden in het verbijten van al die woede en ontevredenheid. Jammer dat Dalton dat niet ook had meegekregen.